

שני חברים על הגג. לתפוס יונים. כמה רעפים נשברו. ונפלנו ישר לתוך רירת המנהל. רק אותי זרקו. כי הייתי על-תנאי.

אחר כך הייתי חצי שנה בקיבוץ בית השיטה. היתה לי שם אהבה גדולה עם ג'ין, מתנדבת מאנגליה, נוצריה. הייתי בן 17 והיא בת 24. יום אחד החליטו לטקס אותי, כי הייתי מטורף בעיניהם. רדיקאלי מדי, פחדו שאש פיע לרעה על הנוער כמשק. שבוע התחבאתי בחדר של ג'ין, והיא הביאה לי אוכל. אחר כך נמאס לי, וירדנו שנינו יחד לשבוע של כיף בנואיבה. לשיבה הגעתי במיקרה. עמיתי עם תרמיל על הגב בצומת המיפריץ. אחרי השבוע בנואיבה. לא ידעתי לאן ללכת. בא אוטובוס. עצר בתחנה עליתי. הנהג שאל "לאן אתה צריך?" ואני עניתי "לאן אתה נוסע?" ככה הגעתי לצפת. כשירדתי מהאוטובוס, פגשתי רתי אחד. התחלנו לדבר. צורת החשיבה שלו להיבה אותי. בסוף הוא אמר שכדאי לי לנסוע לשיבת אש התורה בירושלים.

הגעתי לתחנה המרכזית בירושלים. לא זכרתי את שם הישיבה. ושאלתי אנשים איפה לומדים תורה. הגעתי לאור שמח. אחר כך שבתי שיותר טוב היה אילו הייתי מגיע לאש התורה. כי שם יש חסידים, ואילו באור שמח — המתנגדים לחסידות. היתה לי הרגשה של הרפתקה. קיבלו אותי יפה, השקיעו בי המון תשומת לב. היו שיחות בלייטוף. קיבל אותי בחור כשם יורם. בהתחלה הוא לקח אותי לפסיכיאטר בעל-תשובה. באותו רגע הרגשתי שהוא קלע בול לנקודה חשובה. הרגיש אותי, הרגיש שאני חריג. אחר כך קניתי בפרוטות בגדים של דוסים. במחסן של בגדים ישנים. את הגיטרה שמימי מתחת למיטה. וכמעט לא נגעתי בה עוד. היה לי קצת חשיש, אבל אחד הרבנים לקח אותה. אמר שרק בפורים מותר לשמוח עד-לא-ידיע. הוא שמר את זה, וכעבור כמה חודשים, בפורים, כאתי אליו. ביקשתי ועישנת.

ידעתי מה אני רוצה, ידעתי רק שזה לא מה שהם רוצים לתת לי. בגיל 15 נסעתי לשבוע לנואיבה ונשארוני חצי שנה. ההורים לא ידעו בריוק איפה אני. היינו כמה חברים, כלי כסף. אכלנו שאריות שאנשים השאירו על הצלחות במיסעדה. לפעמים קניתי בקבוקי יין באילת, ומכרתי אותם על החוף. עישנו חשיש, היינו זרוקים לגמרי. הייתי שנה בפנימיה בכדורי, אבל זרקו אותי בגלל זה שעליתי עם עוד

לפני אבי קידר עם נובע על הראש וספר-תורה ביד. כאשר הגיע אבי בפעם הראשונה לבקר את מישפחתו. אחיו לא הכיר אותו ברגע

אחרי אבי בבילוי במאב. עם סיגריה בפה. הוא נוהג בדרך-כלל לעשן סיגריות נובלס בשרשרת. לדבריו, "הומוסקסואלים מנסים לפתות

הגיוני והכריטיביעי לעשות היה ללכת אליו ולספר לו מה שעובר עליי. אמרתי לו: "לני, מצאתי את האמת, אני רוצה שתכיר את יורם". הוא שמח, אמר שחשב על זה עוד קודם. הוא בא איתי לשיבה ונישאר שם. עד היום. נוכחותו של לני חיזקה אותי. זה לא היה קל. פיתאום מלבישים עליך 700 מיצות — צריך ליטול ידיים לפני האוכל, לברך לפני ואחרי האוכל, זה אסור וזה אסור. כל הזמן אומרים לך מה לעשות.

היו שם 30 חברים צעירים, שלושה בחדר. הרקטון, מיטות פשוטות, ארוך ברזל קטן ליד כל מיטה, ספרייתורה על מרפס, מנורה חשופה משתלשלת מהתיקרה. עכשיו זה נראה לי מראה מדכא. או זה היה בסדר בעיניי. העירו אותנו כל בוקר בשש. כל היום למדנו תורה בבית-המידרש, כאותו בניין שבו גרנו. בהתחלה עמדת ליד קיר והתפללתי. הרגשתי שאני מדבר אל הקיר. עצמתי את העיניים וניסיתי לראות את אלוהים. ידעתי שאני צריך לחוש משהו, אבל לא יכולתי. הרבנים אמרו לי — אין רבה. בהתחלה לא מרגישים, תעשה מה שאומרים לך, ואחר כך תרגיש. סבלתי מהעובדה שאין בישיבה תמונות, אמנות. משהו שמגרה את העין, או חושים אחרים. הכל שם רק מחשבה. לא מוסיקה, לא רריה, לא

כל שכת היינו אוכלים צהריים אצל מישפחה רתית אחרת. בשבת הראשונה לא יכולתי להתאפק, רציתי לעשן ויררתי למיקלט. לסיגריה היה פיתאום טעם רע, טעם של משהו שאסור לעשות. זרקתי אותה באמצע, ומאו לא עישנתי עוד בשבתות. היו כאלה שעישנו חשיש בישיבה. היה גם נר קומן אחר, שניסו להוציא אותו מה סמים הקשים.

קיוויתי שאוכל להמשיך להיות עם ג'ין, שהיא תארוג שטיחים, אני אלמד תורה, והחיים יהיו יפים. אבל בישיבה אמרו לי לשכוח ממנה, כי היא נוצריה. ג'ין בכתה כשנפרדנו. אחרי חודש היא כתבה לי שהיא חושבת שהיא בהריון. לא עניתי לה. יכול להיות שיש לה ילד ממני, דווקא קוסם לי לחשוב שיש לי ילד באנגליה, אבל אין לי כוונות לנסוע לחפש אותו.

בסרט לא לגמרי ירושלים שצולם בארץ לפני שנה. היה לאבי תפקיד קטן של שוטר צבאי. בהפסקה בין הצילומים הוא העטלם בחברת התאומות נעמי ושולי רוזנברג. שהשתתפו גם הן בסרט.

מדי פעם התחתן משהו מאיתנו. הלכנו לחתונה, והיה שמח. למרות שאסור לראות את הכלה, לא יכולתי להתאפק, והייתי מצוץ. הייתי מצוץ גם לחלק האולם בו היו הנשים. היתה תקופה שלחצתי שימצאו לי שידוך, כי ראיתי שכולם מתחתנים, אבל אמרו שאני צעיר מדי. (המשך בעמוד 26)